

„Všichni premiéroví muži (a žena)“ – anebo rovnost občana před zákonem?

Pan expremiér (premiér v demisi, dosad'te výkon funkce ad libitum) se obořil na státní zastupitelství republiky. Vyšetřování držení ve vazbě kvůli jeho a dalším kauzám jsou ohroženi. Jsou to živitelé rodin a jejich zdravotní stav je v několika případech vážný a vazba jej může vážně zhoršit. Na to odpověděl pan vrchní státní zástupce Ištvan, že vazby nařídil soud, nikoli státní zástupci. A že existují možnosti, jak zdravotní stav zadržovaných ošetřit.

V této souvislosti jsem si vzpomněl na svůj vlastní proces a na svůj zdravotní stav. Jak známo, byl jsem souzen civilním soudem cirká osm let. V oné době jsem byl pacientem, který prodělal dvě mozkové mrtvice, boreliózu, herpes zoster a následně i infarkt myokardu. Pak následovala operace srdce a vložení umělé aortální chlopně. Při prvním procesu u krajského soudu jsem dokonce nemohl vydržet několikahodinový výslech vestoje, tak jsem jej absolvoval na židli. U soudu nebyla ani sklenice vody. Přitom bylo známo, že jsem po mrtvicích. Jinak seriózní pan soudce podotkl, že nechce mít u soudu zdravotní problém... a zaznamenal, že se mi třese ruka, což je po mrtvicích jistě každému pochopitelné... Další soudní korespondence mi chodila do nemocnice v Bohunicích, kde jsem ležel s boreliózou. Předtím s herpesem zoster. Očekával jsem dokonce, že mne převevou z nemocnice k soudu...

Nikoho nikdy nenapadlo zabývat se mým zdravotním stavem ani tím, zdali to ohrozí mou rodinu – jak se tím zabýval pan expremiér u svých oveček. Když probíhal druhý vrchní soud v Olomouci, na něj jsem se ani nemohl dostavit, protože mi propukla tzv. hemoragie pravého oka (krvácení následkem warfarinu po operaci srdeční chlopně – levé oko mám prostřelené, slepé). Vzhledem k tomu, že v té době nepřízní osudu onemocněl i můj právník, nemohl jsem se u druhého soudu ani nijak ústně bránit, kromě písemného vyjádření, a soud proběhl bez mé přítomnosti i bez přítomnosti mého právního zástupce (oba jsme byli řádně omluveni, ale to bylo vše). Když jsem pak byl po osvobození vrchním soudem v Olomouci od části žaloby, znovu odsouzen Nejvyšším soudem, nikdo mi to kromě novinářů ani neráčil sdělit (můj právník dostal rozsudek až po informaci novinářů). Byl jsem po operaci umělé chlopně a mohu každému garantovat, jak to zhoršilo můj zdravotní stav...

Uvádím to jen jako ilustraci různého přístupu médií a kompetentů k soudům a vyšetřováním u občanů na různých úrovních společnosti. Jde-li o významné osobnosti, poslance, členy různých institucí a korporací, vše je jinak než u prostého občana, invalidního důchodce – byť i člena odbojářské organizace. K tomu se rovněž nijak nepřihlíželo, ani z morálního hlediska nikoli.

Takže se to jeví tak, že u vládních činitelů, u příslušníků orgánů a korporací je zdravotní stav něčím vzácnějším než u obyčejného občana. Jsme si prý před zákonem všichni rovni v právech i povinnostech. Je tomu tak skutečně? Anebo „doba vymknuta z kloubů šílí“? Neměří se snad výše postaveným jiným metrem? Anebo, když se jim začne měřit stejným metrem – a v tomto případě jsem na straně státních zastupitelů – nespustí oligarchové moci nářek a pláč nad ubohým týráním svých oveček? Zdravotní stav jako faktor nastupuje pouze u vyvolených? Platí ono starověké „Quod licet Jovi, non licet bovi“ i v naší „vysoce rozvinuté, vyspělé, demokratické, osvícené“ a já nevím, co ještě, společnosti?

Jiří Jaroš Nickelli   Na Fond NO.